

Pridplata, na čitlu god 3 for, na pol god 1 for, 50 nov., na četvert, 75 nov.
Za Srbiju 30, 15, 7 1/2 groša. Izlazi svake Nedjelje jedanput.

Pisma svakoversna predmeta molimo na uredništvo uputiti.
Neprijetna neprimamo

God. II. U Kalaci

U četvrtak 3. Kolovoza 1871.

Broj 31.

Koji su ljudi bez posla?

Kad se čovik umiša našoj prostoj braći, više puta će čuti izkrena i prosta srca izraz : „lako je vama gospodine, samo da je meni tako bez rada živiti;“ u kojem izrazu premda je običajno nesvistno izrečen, dvi velike uvride svaka poštena čovika leže.

Na drugim mistu smo već obilježili : da je rad prva čovika dužnost, koju mu je stvoritelj već prije padaža u perivoju naložio. Kad od koga dakle mislim da neradi, ni više ni manje ne mislim, nego da najveći grih čini, jel prvu svoju dužnost nevrši. A poklem smo dokazali, da iz rada iztiče spas duše i tila za pojedine i obiteli, a iz nerada kvar i pokaranje: dakle najveći grih postavljam na onog od kog velim da neradi, jel ga obilježavam kano kvaritelja sriće i blaženstva, pojedine i obće.

Druga uvrida sastoji u tom što onaj tko neradi, dakle dangubi; a ko dangubi, onaj krasno vrime, kruh i ođiću banbadava troši, dakle dembel linčina, koji s tuđi ledja živi. Pitam može l' mo veće ruglo na kog postaviti, nego kazati : da bez rada živi? Al to kod naših prostih braća proizlazi iz nepoznanja raznih stališa orog svita.

Po našim znanju, i svestranim iskustvu rad je čoviku prirodan. Dakle košto mora čovik dihati, spatati, jisti i piti, tako isto mora raditi, da može na svitu živ ostati. Radi dakle svaki čovik, samo što je razni oblik rada. Koji smo navikli gledati da se motikom ko-

som, vilama, maljom sikirom diluje, dok u kojeg čovika rukuh ova orudja nevidimo, odmah mislimo da taj neradi; a veliki dio svića ova nikad neuporablja, dakle onda po tim prostim mnijenju planduje.

To neznamo rade l' angjeli u nebu, jel o tom ništa nam Bog nije očitovao, van da na službu njegovu stoju: al da na svitu svaki čovik mora se za svoj kruh znojiti zebsti, morit, trudit, još i progonstvo, ogovarenje, dakle i u sreću žalost trpiti, to znamo jel vidimo svagdi na svakom mistu, košto i to da tamo di nije rada tamo je glada i goloće.

Naš Gospod kad je kazo : „zatajaj sama sebe, uzmi svoj križ na ramena i tako slidi mene,“ ni jednog čovika nije izvadio. Ovo je izreka koja jednako na sve pada bio kralj ili podanik.

Bog bi nepravedan bio, kada bi na jednog čovika rad naložio, a drugom plandovanje u dilo ostavio.

Svaki rad nosi sobom teret i radost. Nikad ni kod jednog čovika nije jednako: danas tako se osića kralj kada se sav svit na njeg naložio, pa bi rad bio svoj stališ s poslijdnjim poljodilcem prominiti.

Sutra sa poljodilca lica kaplje znoj u velikih kapa i željnim okom pogleda na svitile palače, uzdisajući : kad će njemu tako lako biti? Čovik je kratka vida kod očiu, i nevidi da rad nesastoji u orudju, ne sastoji u udu čovika, već u svem čoviku, dakle nije rad u vilama ašovu, peru, ruki, nogi, ušima, očima, ustna, već u čoviku, ma u koje orudje i ma kojim udom uprego se čovik, uvik čovik osića trud rada. Pa taj neosića drugi

čovik, već onaj koji radi. Sad na primer onog ko kosi nitko drugi neosića trud, već istom onaj koji kosi, istim načinom onog, koji mislima tare svoju glavu, koji na ravnateljskom ili sudbenom stolu sidi, i obavlja svoje braće poslove, sam on osića svoj trud, drugi nitko neosića. Kako bi dakle grišio, kad bi kazao, da onaj koji kopa, neradi, premda glavu netare, istim načinom grišim, kad tvrdim da onaj koji umom diluje ne radi, jel veli tilo nelomi.

O NECILOSHODNOSTI „MALOG KATEKIZMA.“

Malog Katekizma netrebamo, jer to u mnogih škola s nespretnog postupanja više škodi nego li koristi. A to tvrdim dokazom s temelja 10 godišnjeg mog iskustva, što neka zasvedoče strukovni katekete i učitelji.

M. Kat. naminjen je dakako manjoj detci, nu je li to zbilja shodno za manju detcu? iskustvo nas baš protivno osvjedochava, jer po neiskusnom i nepraktičnom kateketi (ili učitelja) mehaničkim poslovanjem t. j. učenjem umara se duh detce, i guši se naravni razvoj umnih silah.

Veoma je to nepraktično i necjeloshodno detci, koja su još umom nerazvijena, koja tek što počmu pomalo i neshvatljivo čitarati, uručiti jim M. K., te ih goniti i kalupati pametisanjem, nespretno rinujuć u nju mrtva slova neshvatljivih rečih.

Pa što biva takovim duhomornim poslovanjem? Biva, da se detca nespretnim pametisanjem (t. j. učenjem na pamet) duhom umore, omraze se i omrznu na taj nauk. Opaziti je to u mnogih škola, da detca baš onda nerado (kad bi jim baš trebalo najradje) ili sa strahom idu u školu, kad znadu, da čehu morati Katekizam t. j. ne erpiti duševnu slast lepa nauka nego papagaići mrtva slova, neshvatljive reči zadate lekcije.

Manja detca moraju se najprvo učiti zrieti (szemléltetni), misliti, govoriti (te kako to već u naravi deteta stoji igrajuć se razne stvari tvoriti i razorivati), a ne skučiti jih na gorko pametisanje, te po tim ugušiti jim slobodno kretanje naravna razvitka i umnih silah.

Svrinimo okom na sebe i sudimo sami po sebi! Mi zreli ljudi, koliko nam se putah dogodi u životu, da baš svojevoljno čitajuć koju stvar, koju ako neshvaćamo i nerazumijemo, ne samo da nam neide u slast, nego čitajuć duhom se umorimo i zlovoljno ju odbarujemo. Nu koliko je istom to umorovanje duha i trudno po detetu, koje ne od volje, nego baš protinaravno silomice gonjen i to kroz čelu godinu na neshvatljivi dakle i neslastni nauk gorka pametisanja. Pa šta nauči dete kroz to čelo vreme po svom umornomu trudu iz tog M. Katekizma? nauči papagaično na pamet izvana, al ne u duhu do 20—20 pitanjah, pa ma i cjeli M. Katekizam.

Pitam sada: je li to svrha M. Katekizma? — je li to shodan i praktičan kateketični postupak, da tako detca uče svetu znanost, koja se crni na belom papiru M. Katekizma? Je li to vjeronaučna znanost, da kada dete zaboravi reči (što u friško biva) ujedno nevidom izgubi i vjeronaučnu znanost? Nije li to jedna dresura u mjesto naravnog razvitka i ljubke ozbiljnosti i sposobnosti za uporabni život?

M. Katekizam uručiti maloj detci, neima svrhe, ili ako tko misli, da ima, ljuto se vara i grěši!

M. K. najviše ako služi samo kateketom i učiteljem

za kažiput na koliko se imaju vjeronaukom spretno i primjerno detčoj sposobnosti i naravi razvijati.

Dakle detci nipošto netreba M. K. a još manje siliti jih na ubitačno i duhomorno pametisanje nego dotični kateketa (ili u nedostatku toga, ili ujedno š njim učitelj) mora biti živ takav M. Katekizam. On jim mora naprosto, shvatljivo u primerah kanoti u prepovidkah nauk razložiti,¹⁾ te učiniti jim nauk neizgubljivom svojnom tako, da si detca na lahk način mogu to prisvojiti, te ako bi to u tečaju vremena i zaboravili, da se opet sami o istih naukah (dakako poučnih primerah) mogu sićati, osvětiti i oživotvoriti.

A da se o toj istini osvidočimo, uzmimo si primer iz života nam. N. p. koliko puta u sredini našega naroda kod prostinje možemo čuti, gdje odrasli govore: „Ej! uvijek se dobro sećam rečih moga otca, majke, dēde itd. koj mi je jednoć reko, — govorio: Sinko! to i to; tako i tako; — pa zato se uvijek toga držim.“ Pa gle, takovi zbilja spomena vrēdni duhovni otcu imaju biti katekete (i učitelji).²⁾ Oni moraju vironaukom ne grčovito skućiti se u paragrafe i pitanja, nego na prostih i slobodnih krilih toga nauka prepovidanjem u primerah iz života možno delovati na nabožna i ćudoredna ćuvstva tako, da detca potlam kad se odtisnu u delotvornu školu života, u svih svojih zgodah i nezgodah, u sred životnih okolnostih mogu se sećati nauka, što su jednoć u školi ćuli, te friško dosětiti, čega se imaju držati, a čega li kloniti.

Detca moraju učiti Katekizam i Bibliu kanoti pomoćno sredstvo za oštrenje izustva tek istom onda, kad su se umom i u svih svojih duševnih silah razvila tako, da što točno pročitaju, mogu valjano shvatiti, pojmiti i koliko toliko razsuditi; a to stim lakše, što su dosad već po ćuvenju od katekete stekli pojam.

Mi dakle u šokačko bunjevačkih školah trebamo Srednjeg Katekizma i to dosětljivo preradjeno poput najnovijeg hrvatska i nēmačka katekizma, gdje su u priloz kateketah (učiteljah) zvezdicom označena pitanja za ravnanje, koja se imaju predavati manjoj, koja li većoj detci, iliti poleg razreda ućionah.

Bratjo draga, bunjevačkim milovanjem roda mili sinci! Čeli nam je život nēka vižbanica, gdje se nesmiemo vezati grčovitim vezom pustih paragrafah, misleći, da smo izpunili svoju dužnost, ako smo ono samo nekim trkom površno svršili. Stvar je to sveta, koja nas Bogom veže o našu sviest. Pazimo da nebudemo Joni, te po svojoj krivnji neupropastimo ladjicu, koja je napunjena nevinom detćicom. U toli svetoj stvari iztraživajuć vištinu trudimo se, vižbajmo se i „kušajmo sve, pak zadržimo, što je najbolje.“ Sv. Pavao.

Ako ste pravi i sviestni sinovi svoga roda, ako ste zahvalni svojoj majci, svojoj krvi; ako ste reko zbilja ljubitelji napredka svoga naroda, onda nipošto nesmiijete mirnim okom to gledati te misliti: da je dopušćeno svim drugim izobraženim narodom ćovikovati, te tako rekuć bogovati na zemlji, a samo našim sudjeno

¹⁾ Takovih krasnih i poučnih primerah dovoljno ima u Razlaganju Katekizma Deharbea, od Stj. Tadića, žup. Daruvara u Hrvatskoj, koju knjigu opetovano preporučujem svim našim kateketam i dušobrižnikom. Može se dobiti mislim još i sad erga (18) intentiones.

²⁾ Učitelj bi imao uvijek prisustvovati pri katekizaciji, a to: a) da pripomogne uzdržati mir; b) a najviše, da i on pozornosću prati nauk, način i pravac predavanja katekete, da tako i on u istom obliku (formi) i pravcu pripomogne detci u naučenju zadaće (lekcije).

stradati u neznanstvu i robstvu, dakle u sužanjstvu duhovnom i fizičnom.

Eto narod nam već u skrajnoj nuždi duhovna života pruža ruke, diže glas „propadosmo!“ — Indi na noge svi! tarimo mu put slobodnijemu poletu prostirući mekanu posteljicu zdravomu napredovanju religiozno moralnoga života. Kao promicatelji kraljestva božjega, moramo se ponaprie svojski pobrinuti, da nam škole, a to pučke škole budu svojinom naroda nam, u kojih i po kojima, da nam mila omladina steče čvrsta krila ćudorednosti, te da po nabožnom životu sljubi se s Bogom.

Bog vam je, — duša vam je! Bunjevac.

KUĆNI POSLOVI.

D O P I S I.

Bosna Evo me opet tebi, dragi moj Bunjevče, da te još o koječemu izvjestim; te da vidiš i ti kako i nas njegda obsine zora veselja kad vidimo gdi se pogdikoji krvopija naroda, osvetom svevišnje pravde, zakopa u grob, i nestaje ga s lica zemlje, da više u svojoj hienskoj srditosti nediše.

Poznati vladika sarajski Dionizije, koji se je bio uzvisio u otomanskoj državi zato što je najvećom podlosti, što ju može čovječji um pomisliti, i skvareno srcece usvojiti, vojevo proti krstu, i slobodi hrišćanskog naroda u Bosni, već je, kako čujem s izvora vjero dostojna, osuđen na dosmrtno progonstvo, i to kako od devleta tako od svoga Patriarhe-Cerigradskog. A uzrok tomu bi ovi.

Narod hrišćanski iztočne vjeroizpoviesti znajući kakvo mu zlo dolazi s Grci, koji iz Carigrada ovamo dolaze za vladike, — zaišće poslje smrti Ignjatije sarajskog vladike sebi za vladiku Perovića, čovjeka blage čudi, i iskrena značaja, koji bi znao cijeniti to uzvišeno dostojanstvo sveštenstva, i tješiti biedni narod, najviše pako uputit ga i podučit o ljubavi, i skladu kao najpotrebitijih stvari hrišćanskomu narodu. To narodu neizalje za rukom; mjesto da dobije Perovića, dobi grka Dionisiju.

Ovi stupiv na novu stolicu već nije mogo ni čuti, a kamo li gledati Perovića; zato je svaki način tražio kako bi mu glave došo. U tomu griesnom fantaziranju dodje do te misli: da podgovori koga, da napiše na Perovića pismo, iz koga bi se dalo zaključiti da je ovi upleten u complot proti državi. I zbilja nenadje opet drugog nego izrod kano i sebe jedno momče. Ova mala sablazan odgojena u džepu Dionizije napiše list na Perovića, u komu mu čestita novu godinu s najvećom nadom, da će željno sliedeću dočekati kano triumfalnu, kad će viditi glave krvopijah svojih Turakah na mačevih. Taj list, brez podpisa, dok se odpremi, Dionizije odleti vladi i prikaže, da se kod Perovića list buntovnog zadržaja nalazi. Vlada odmah poleti u kuću nevinog Perovića; i zbilja nadje list na stolu koji mu prije nekoliko minutah stiže. Te tako nevini Perović bi doveden pred vladu vilajetsku u Sarajevo, koja ga osudiv na progonstvo, pošalje u Carigrad.

Tude kroz njeko vrime bi Perović, dok ljudi nepropipaše i način kojim je on došo u nevolju. Unišav u trag Dioniziji vlada, telegrafira mu iz Carigrada u Sarajevo, da odmah dodje onamo. On zanjušiv što će mu se dogoditi, javi da je bolestan, što mu i Kečet potvrdi, te da sad nemože doći. Tako se i na drugi poziv izgovori; al' treći put na zahćevanje: ako je bolestan neka ga do-

nesu u tepetu, morade otići. Tamo došav nadje odsudu svoju, koju mu ne samo vlada, nego i Patriarha Grgur II. izreče, naime da ga osudjuju na dosmrtno zatočje. Exoriare aliquis nostris ex ossibus ultor! — Samo nam je nevinog Perovića žao, koji isto mora podnositi; ama nas ipak češi to, što je od njega još nade, da će se povratiti kroz njeko vrime. — ikt — bošnjak.

Sa Šumbregana s v. Anu. Sat daleko od Žumberka sjeverozapadno leži magjarsko-švabsko selo Sibinj. 25. kućah, a 55. njegovih sgradah leži eno u prahu i pepelu!

U ponediljak, 24. srpnja u 1/4 po pódne strašan se digne plamen nad siromašnom tom obćinom. Slip jedan starac, Magjar, izvuko se iz sobna kreveta, napunio lulu kržaka i pokoco u kuhinu do prhavke, da napipa živ ugličak i zapali lulu bez zaklopca. Kraj banka je ostavila jutros domaćica, otišadša žet, a muž joj u Boju na vašar, — snop slame suhe, kojom je, bez drvah, podgrijavała varivo. Sidi starac drhtavac sidne na kominac, — ugljen pade u slamu, slama zabukti, dima i plamena puna kuhina, — starac to očuti i onjuši, pa u big na bašće!

U nizke kućice uzka biade kuhina, uzka i nizka. Nad njom dimnjak čadjav s pletera, a oko njega slamnati krov kuće.

Sunce i tako prižeglo; vitar je kontom propirivo, — kroz tranjavi dimnjak uzpne se plamen i u tilji čas bude uboga kućica žrtvom divlja požara.

Nesamo to. Oganj izplazi plameni jezik i na krov jedna susida. Zapali se i njegova kuća i njegova staja (štala). Ovdle se nadutim vitrom baci plamen na treću, pa ča na 10-tu kuću. Vratu se natrag, — i za 10. časovah cio sokak pun je proždrljiva ognja, pun svitaka jauka.

Vemendci i Božoćani, susidi prvi, dodju štrealj-kami i inimi spravami da bar ono spase, što se spasiti dade i prepriče zjalo daljnu požaru. Pomni Švabe, radini ljudi, zadovoljiše kršćanskoj dužnosti. Ivala jim!

Al šta učiniše sami Sibinjci u tom slučaju? Čujte.

Očevidad svećenik mi pripovidao, da su mnogi uokol Sibinja zanjući Sibinjci iadnokrvno gledali na tu vatru.

Dapače, veli očevidad, da su sibirski Magjari pokrali obuću, što su ju došadši komšije Švabe zaminili papučami, u kojih su gasili vatru.

Sibirski Magjari osim što su gola prosjačad, još su si i taj crni pečat udarili o čelo. I trebalo bi da jim glava prije pane na prsa, neg li jim se razvedri lice. Tkogod bo šta radi sve sebi.

Medju nje se uvuklo već nekoliko švabskih obiteljih. Dao Bog održali se Magjari u svom pradjedovstvu. Ja sam uvik to želio i želim da se jedno pleme neiztiskuje drugim. Želim da i Šokac i Srbin i Magjar neustupa Švabi starinstva svoga; jer ni 50 godinah, a baranjska županija vam je švabska! Budi dakle ravnovisje! Nu ovako postupajuć, iskrnjemu naime nepomagajuć, medju se se košuć, linčujuć, krađuć — i svemu zlu se odajuć, mora propasti puk, nazadovati narod!

Izmed pogorelaca izgorila je kuća i jednomu Švabi.

Okrom toga izgorelo je i petero dice. Izgorelo silno sino stovareno u razna zdanja. Najveću štetu, čujem, trpi bogati sibirski Čifut, ostadši sa sitnom si dicom ubogar puki. Imajući kćer pod zaruci, kupio joj lipo posobje i

ruho, — izgorelo je i to, ko kad se sam Bog osvećivao tomu selu.

Selski knez je iste večeri udario u hubanj, da nitko pod kaštigu od 2 forinta neide one noći spavat; al kazna Božja uvali u san već oko 11. satih noći mamuran i nehajan puk. Vjetar uzbisni još silnije, žeravne ogarice baci i dalje i do dana izgore još dvi kuće.

Iste večeri bubnjali su selski mali knezovi i po Žumberku, da nitko nesmiije pušiti po gumnih oko žita i sina. I da svaka kuća ima napuniti kačicu vodom i staviti ju vik spremnu kraj kapije dvora. — Naredba, hvala Bogu! za Žumberak u vrime, al za Sibinj poslje kiše kabanica!

Sreća te su sibirjska žita ležala još sva po njivah! Tako će kukavci pogorelci prehranit se bar korom nova hleba.

Svrnimo oko na skupštinu županije baranjske obdržavanu 15. lipnja ove godine u Pečuhu. Šta su Consules et patres patriae svršivali tamo? Sve, samo ono ne, što je najvažnije: reorganizaciju županije. Mi se kraj sveg ustava od naše visoke vlade toli hvaljena i podiljena, a u nas ipak neudomaćena, nismo od g. 1860. ni na pužev korak pomakli napred. A i nije moguće da se pomaknemo dok se narodnosti neizdovoljene na smrt i život taru medju sobom. Dok se bar ono što je na papiru zakonita neprivede u život.

Otci županije oni isti izživljeni od g. 50-te odredjuju komisije, da se napišu paragrafi budućim uredbam. A ako se ogledju po dvorani, od ono doba nema već polovice „tagok-ah“, pa ipak vičaju kao ex pleno sinedrio. Ljudi pako, koji bi po časti i stečenoj vlasti poslje tri godine imali pravo glasa, moraju da na njihove nepravde drže jezik za zubi.

Svitlopisna slika njihove mahnitosti pokazala se najjasnije u tom, što su za nadzornika ukupnih školah opunovlastili mohačkoga Čifuta T. — Hvala vam lipa otci domovine!

Učite dakle, Šokci moji! sami svoju dičicu bogomolje. Bog je izključen iz škole. Tamo nepadaju pobožni ljudi. Tko će da slavi Boga, eno mu crkve i popa! Jer Čifut nemari za svetu katoličku viru! Jer ljudstvo netreba više straha Božjega! Krunjeni kralj David može sam vapijati: initium sapientiae timor Domini!

... ž.

R A Z N E V I S T I.

— Stanje crkve najvećma zanima sad opće mnijenje po čitavoj Evropi. U Francuskoj slidbenici popovštine počeli su bunit javno mnijenje protiv ujedinjenju Talijanske, šta više, francuski biskupi upravili su jednu molbenicu na zakonodavno tilo, da se što učini za papu u sadanjih njegovih okolnosti. Tijer htio nehtio morao je na ovu velevažnu molbenicu odgovoriti. Svaka je stranka francuska, a i sav politički svit nestripljivo i željno izgledao znati odgovor. Kaki je taj odgovor trizan i u sadanjih okolnosti jedino mogućan bio, to otud možemo dokučiti, što se s njim uzadovoljio i glava francuskih biskupa, čuveni Dipanlup, isto tako i glava republikanaca, Gambeta.

— U Nimačkoj borba luteranštine i katoličke vire izvrgla se već u očito napriateljstvo. Vlada novog carstva postupa bezobzirce protiv probitkom katolika.

Zbog ovakog postupanja u Bavarskoj grof Bray, zastupnik katoličkih probitaka, svoju ostavku je pridao. Döllingera su na sveučilištu monakovskom za rectora odabrali.

— Stroj vojske u Francuskoj konačno je ustanovljen. Po ovim stroju svaki će Francus od 20 do 40 godina vojnik biti.

— Sud varmedje Požege osudio je jednog redovnika društva ježovita na tri godine zbog toga što je svoju neprirrodu bisnoću na jednim malim ditetu izdovoljio.

TRGOVINA I OBRTNOST.

Cinjenik peštanski 29-og Srpnja. Vuna tisanska izčešljana 105—116 fr., banatska 102—106 fr., bačvanska jednostrizena 94—95 fr., sridnja suk-narska 100—103 fr., vitoroških (magjarskih) biraka 68—71 fr., tvorinarski prana 150—165 fr. — Svinji magj. 26 $\frac{1}{2}$ —28 n., srpski 27—28 $\frac{1}{2}$ n; za iznos 27 $\frac{1}{2}$ —28 $\frac{1}{2}$ n. — Mast sa sudom 33 $\frac{3}{4}$ —34 fr. — Slanina 30 $\frac{1}{2}$ —31 fr. — Šljive u džaku 11 $\frac{1}{4}$ fr., u sudu 12 fr. — Sočivo novo 4 $\frac{1}{2}$ —5 fr. — Grašak 6—7 fr. — Grah bili 3 $\frac{1}{2}$ —4 $\frac{1}{4}$ fr.

CINA RANE. Pešta, 29-og Srpnja. Čisto žito banatsko: 83 fnt. 5 fr. 20—30 n. 87 fnt. 5 fr. 90 n. — 6 fr.; — tisansko, peštansko, stoi.-biogr.: 83 fnt. 5 fr. 25—35 n. 87 fnt. 5 fr. 95 — 6 fr. 5 n.; — bačvansko: 83 fnt. 5 fr. 20—30 nov. 86 fnt. 5 fr. 75—85 nov. — Raž 78—79 fnt. 3 fr. 35—40 n. — Ječam 68—70 fnt. 2 fr. 90 n. — 3 fr. 40 n. — Zob 43—45 fnt. 3 fr. 57—66 n. — Kukuruz, požunac 82 fnt. 3 fr. 60—70 nov. — Uzimajuć fnt. polag djumr. maže.

Baja, 29-og Srpnja. Čisto žito: 83 fnt. 5 fr. 60 n. Napolica 78 fnt. 3 fr. 60 n. — Raž 76 fnt. 2 fr. 67 n. — Ječam 66 fnt. 1 fr. 80 n. — Zob 44 fnt. 1 fr. 60 n. — Kukuruz 90 fnt. 3 fr. 20 nov., sve po požunac.

Visina vode dunavske.

Pešta 31-og Srpnja 10' 4" nad 0. Požun 31-og Srpnja 9' 6" nad 0

Poruke uredništva.

Bajmak: M. Dobili smo vaša pisma. — Žumberak: Ž. Dobro došli! — Futok: L. K. Po redu.

Natičaj za učiteljsku postaju.

U Szentistvanskoj Obštini (Peštanska županija) pored Baje — u rimokatoličkoj školi za novouredjenu učiteljsku postaju razpisuje se natičaj.

Godionja plaća je:

1. U gotovom novcu 400 fr. a. vr.
2. U ime stanarine 50 fr.

Naticatelji imaju znati magjarski, a tako imadu dokazati svoju vištinu i sposobnost i u ilirskom jeziku, na kojem će i obučavanje dice obavljati.

Molbenice se imaju za misec dana na školsku sednicu nasloviti. U Szentistvanu iz sednice g. 1871. 4-og Lipnja održane povirenjem iste sednice.

Alojzio Mikosevics,
bilježnik.